

SERFŐZŐ SIMON

SZIVEMMEL JÁTSZÓ

Szereltem, gyönyörű.
Vasat átütő. Szempillán,

vasrácson besütő
zöld idő. Fényben,

kavicsot; kötődöt
pihegtető szélben

pipacssal, gallyakkal
tolakodó az éghez.

Te gyönyörű. Földről
fölröpült, forduló

dombon. a Napon fákat
sarjadzó hatalom.

Te gyorsuló lángot
lobogó. Ūrhajóban:

emberalakban a szívet
— föl a magasba —

kilövő hatalmas harag.
Micsoda erő vagy!

Belesötétül az éjszaka.
A kihaltak mégégyeszer
belehalnak. Emberpárokat,
— hogy beleroppan a mellkas —
egymáshoz szorítasz.

Te bennem kigyúló. Táncoló.
Szívemmel játszó. Verődő
véretem a napba fellövő.

Csak ki ne hűlj,
szerelem, gyönyörű!

E FÖLDRE

E földre csak azért
kerültem, kicsapva
a napra, mert apám
egyszer úgy akarta?

Megfújjon épp a szél.
aztán már mehetek:
egy golyó elé majd
én is csak jó leszek?

